

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia)

เมืองหลวง จาการ์ตา

ที่ตั้ง ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในแนวเส้นศูนย์สูตร ระหว่างมหาสมุทรอินเดียทางทิศใต้กับมหาสมุทรแปซิฟิกทางทิศเหนือ ทำให้อินโดนีเซียคุมเส้นทางการติดต่อระหว่างมหาสมุทรทั้งสองผ่านช่องแคบที่สำคัญ ได้แก่ มะละกา ซุนดา และลอมบ็อก

อาณาเขต พื้นที่ 1,904,569 ตร.กม. เป็นแผ่นดิน 1,811,569 ตร.กม. (ใหญ่ประมาณ 3.7 เท่าของไทย) เป็นพื้นที่ทะเล 93,000 ตร.กม. มีแนวเขตแดนทางบกยาว 2,830 กม. ติดกับมาเลเซีย (ด้านรัฐซาราวักและรัฐซาบฮ์) ระยะทาง 1,782 กม. ทิมอร์เลสเต 226 กม. และปาปัวนิวกินี 820 กม. ชายฝั่งยาว 54,716 กม. ระยะทางจากตะวันออกสุด-ตะวันตกสุด 6,401 กม.

ภูมิประเทศ เป็นประเทศหมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก มี 17,480 เกาะ แต่มีผู้อยู่อาศัยประมาณ 6,000 เกาะ ประกอบด้วย 5 เกาะหลัก ได้แก่ กาลิมันตัน (539,460 ตร.กม.) สุมาตรา (473,606 ตร.กม.) ปาปัว (เป็นส่วนหนึ่งของเกาะนิวกินีมีพื้นที่ 421,981 ตร.กม.) สุลาเวสี (189,216 ตร.กม.) และชวา (132,107 ตร.กม.) ที่เหลือเป็นหมู่เกาะขนาดเล็กประมาณ 30 หมู่เกาะ มีภูเขาไฟประมาณ 400 ลูก เป็นภูเขาไฟที่ยังมีพลัง 127 ลูก

ภูมิอากาศ ร้อนชื้นแบบศูนย์สูตร ความชื้นระหว่าง 70-90% มี 2 ฤดู : ฤดูร้อนระหว่าง พ.ค.-ต.ค. และ ฤดูฝนระหว่าง พ.ย-เม.ย. อุณหภูมิชายฝั่งเฉลี่ย 28 องศาเซลเซียส ภาคพื้นดินภายในประเทศและภูเขาเฉลี่ย 26 องศาเซลเซียส และแถบภูเขาสูงเฉลี่ย 23 องศาเซลเซียส

ประชากร 270,625,568 คน (ประมาณการณ ค.ศ. 2562) มากเป็นอันดับที่ 4 ของโลก รองจากจีน อินเดีย และสหรัฐฯ คิดเป็น 3.51% ของประชากรโลก อัตราการเพิ่มขึ้น 1.10% อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : อายุ 0-14 ปี 25.9% อายุ 15-64 ปี 67.9% อายุ 65 ปีขึ้นไป 6.2% อายุมัธยฐาน 28.8 ปี อายุขัยเฉลี่ย 72.3 ปี ประชากร 56.4% อาศัยอยู่ในเขตเมือง อินโดนีเซียมีกลุ่มชาติพันธุ์ประมาณ 300 กลุ่ม เป็นชาวชวา 42.65% ชุนดา 15.41% มาเลย์ 3.45% มาตุรา 3.37% และชาติพันธุ์อื่น ๆ 35.12% ซึ่งรวมเงินด้วยประมาณ 2%

ศาสนา อิสลาม 87.2% คริสต์ 9.9% ฮินดู 1.7% พุทธ 0.7% ประชากรมุสลิมส่วนใหญ่เป็นมุสลิมสายกลาง เนื่องจากสังคมประกอบด้วยประชากรหลายศาสนา รัฐบาลอินโดนีเซียจึงกำหนดให้วันสำคัญของศาสนาอิสลาม คริสต์ ฮินดู พุทธ และตรุษจีนเป็นวันหยุดของชาติ

ภาษา ภาษาราชการ คือ ภาษาอินโดนีเซีย ส่วนภาษาต่างประเทศที่ใช้กันมากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ และอีกประมาณ 300 ภาษาเป็นภาษาท้องถิ่นหรือภาษาตามชาติพันธุ์ต่าง ๆ

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป 96% การศึกษาขั้นพื้นฐาน (ระดับประถม และมัธยมต้น) 9 ปี เป็นการศึกษาภาคบังคับไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย โดยเริ่มตั้งแต่อายุ 6 ปี โรงเรียนสามารถใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นสื่อในการสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจเบื้องต้นได้หากมีความจำเป็น รวมทั้งการศึกษาด้านศาสนา ที่นักเรียนนับถือโดยผู้สอนที่นับถือศาสนาเดียวกัน

การก่อตั้งประเทศ

ที่ตั้งของอินโดนีเซียเดิมเป็นเส้นทางแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การค้า และศาสนาที่สำคัญของภูมิภาค และเป็นที่ตั้งของหลายอาณาจักรทั้งฮินดู พุทธ และอิสลาม ก่อนตกเป็นเมืองขึ้นของโปรตุเกส สเปน เนเธอร์แลนด์ และสหราชอาณาจักรในยุคล่าอาณานิคมเนื่องจากอินโดนีเซียมีเครื่องเทศมากจึงถูกเรียกว่า “หมู่เกาะเครื่องเทศ” หลังญี่ปุ่นบุกยึดอินโดนีเซียในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 อินโดนีเซียตกเป็นของเนเธอร์แลนด์อีกครั้ง การสถาปนาเป็นประเทศอินโดนีเซียเริ่มจากการต่อสู้แยกตัวเป็นเอกราชในนามสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของรัฐที่เป็นอิสระในการปกครองตนเองจำนวน 15 รัฐ โดยประกาศเอกราชเมื่อ 17 ส.ค. 2488

วันชาติ 17 ส.ค.

การเมือง เป็นรัฐเดี่ยวในระบอบประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ (เป็นประเทศประชาธิปไตยใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลก) แบ่งการปกครองเป็น 34 จังหวัด อุดมการณ์ทางการเมืองมีทั้งชาตินิยม และนิยมอิสลาม แต่อยู่บนหลักการปฏิญญาสี่และหลักนิยมทางสังคม ปฏิญญาสี่เป็นอุดมการณ์และปรัชญาขั้นพื้นฐานของประเทศ 5 ประการ คือ 1) เชื่อในพระเจ้าองค์เดียว 2) เป็นมนุษย์ที่ยุติธรรมและมีอารยธรรม 3) เอกภาพของอินโดนีเซีย 4) ประชาธิปไตย อันเกิดจากปัญญาและความรู้ของผู้แทนบนความเห็นเป็นเอกฉันท์ และ 5) ความเป็นธรรมทางสังคมเพื่อประชาชนทุกคนของอินโดนีเซีย

หลักนิยมทางสังคม คือ 1) มุชวาเราะฮ์ : การปรึกษาหารือกัน 2) โกตองโรยง : การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 3) มุฟากัต : การยอมรับและปฏิบัติตามการตัดสินใจของที่ประชุม และ 4) ปีนอกตุงกัลอีกา : เอกภาพในความหลากหลาย

ฝ่ายบริหาร : มีประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้ารัฐบาล มาจากการเลือกตั้งโดยตรง (ครั้งแรกเมื่อปี 2547) วาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี ไม่เกิน 2 วาระ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองและการกระจายอำนาจเพื่อให้จังหวัดต่าง ๆ สามารถบริหารตนเองได้ จึงมีการเลือกตั้งหัวหน้าฝ่ายบริหารและสภานิติบัญญัติในท้องถิ่นตั้งแต่ระดับจังหวัดลงมาถึงระดับอำเภอหรือเทศบาล

การเลือกตั้งประธานาธิบดีอินโดนีเซีย ผู้ลงสมัครต้องได้รับการเสนอชื่อจากพรรคการเมืองหรือกลุ่มพรรคการเมืองที่เป็นพันธมิตร ต้องมี ส.ส.รวมกันไม่น้อยกว่า 20% (112 คน) จากจำนวน ส.ส.ทั้งหมด 560 คน หรือได้คะแนนมหาชน (popular vote) ไม่น้อยกว่า 25% ของจำนวนผู้มาใช้สิทธิ์เลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองจะเสนอชื่อผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีพร้อมกัน โดยทั้งคู่ต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากหรือ 50% ขึ้นไปในครั้งแรก หากไม่มีคู่ใดได้คะแนนเสียงตามที่กำหนด ให้ลงคะแนนเสียงใหม่ในรอบที่ 2

การเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อ 17 เม.ย. 2562 ประธานาธิบดีโจโก วิโดโด สังกัดพรรค Indonesian Democratic Party-Struggle (PDI-P) ชนะนายปราโบโว ซูเบียนโต ผู้นำฝ่ายค้าน ด้วยคะแนนเสียง 55.5% ต่อ 45.5% ทำให้นายโจโก วิโดโด ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นสมัยที่ 2 และสาบานตนเข้ารับตำแหน่งอีกสมัยเมื่อ 20 ต.ค. 2562

ฝ่ายนิติบัญญัติ : รัฐสภาหรือสภาที่ปรึกษาประชาชน (Majelis Permusyawaratan Rakyat-MPR) ประกอบด้วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 560 คน มาจากการเลือกตั้งทั่วไป และสภาผู้แทนจังหวัด (Dewan Perwakilan Daerah-DPD) 132 คน มาจากการเลือกตั้งจังหวัดละ 4 คน MPR มีอำนาจหน้าที่ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและรัฐธรรมนูญ รวมทั้งพิจารณาถอดถอนประธานาธิบดีและ/หรือรองประธานาธิบดีการเลือกตั้ง ส.ส. เมื่อ 17 เม.ย. 2562 มีพรรคการเมืองที่มีที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎร (Dewan Perwakilan Rakyat-DPR) 10 พรรค โดยพรรค PDI-P ของนางเมกาวตี ซูการ์โนปุตรี อดีตประธานาธิบดี (ระหว่างปี 2544-2547) มีมากที่สุด 128 ที่นั่ง รองลงมา คือ พรรค Golkar 85 ที่นั่ง พรรค Gerindra 78 ที่นั่ง พรรค Nasdem 59 ที่นั่ง พรรค National Awakening Party (PKB) 58 ที่นั่ง พรรค PD 54 ที่นั่ง พรรค Prosperous Justice Party (PKS) 50 ที่นั่ง พรรค National Mandate Party (PAN) 44 ที่นั่ง พรรค United Development Party (PPP) 19 ที่นั่ง

ฝ่ายตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ : เป็นองค์กรอิสระ มีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดการพิจารณาตรวจสอบกฎหมายที่ขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญ การยุบพรรคการเมือง ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับผลการเลือกตั้งทั่วไป และวินิจฉัยชี้ขาดความเห็นของ DPR ที่ยื่นเสนอขอถอดถอนประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี

พรรคการเมือง : อินโดนีเซียมีพรรคการเมืองจำนวนมาก ที่สำคัญได้แก่ พรรค Indonesian Democratic Party-Struggle (PDI-P) พรรค Golkar พรรค Democratic Party (PD) และพรรค Gerindra นอกจากนี้ พรรคการเมืองที่มีฐานมาจากกลุ่มอิสลาม หรือมีแนวทางนิยมอิสลามหลายพรรค เช่น พรรค PAN พรรค PKB พรรค PKS พรรค PPP และพรรค Crescent Star Party (PBB)

เศรษฐกิจ : ระบบเศรษฐกิจเสรีที่ใช้กลไกตลาด มีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลไกขับเคลื่อนมาจากการบริโภคภายในประเทศ เนื่องจากมีประชากรจำนวนมาก ปัจจุบันเริ่มให้ความสำคัญกับการลงทุนจากต่างประเทศและการส่งออก

ช่วงปี 2551-2555 เศรษฐกิจอินโดนีเซียเติบโตอย่างต่อเนื่องไม่ต่ำกว่า 6% (ยกเว้นปี 2552 ซึ่งขยายตัวเพียง 4.6% เนื่องจากได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจโลก) ระหว่างปี 2556-2561 การขยายตัวทางเศรษฐกิจลดลงเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 5% เนื่องจากการบริโภคภายใน ซึ่งเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของประเทศยังไม่ฟื้นตัว ประกอบกับสินค้าโภคภัณฑ์ เช่น สินแร่และปาล์มน้ำมัน ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกหลักของอินโดนีเซียมีราคาตกต่ำ นอกจากนี้ เศรษฐกิจของจีน ซึ่งเป็นคู่ค้าอันดับ 1 ยังได้รับผลจากสงครามการค้า รัฐบาลอินโดนีเซียประเมินว่า เศรษฐกิจของประเทศปี 2562 จะขยายตัวระหว่าง 5.2-5.3%

นโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญ แผนแม่บทพัฒนาเศรษฐกิจอินโดนีเซียปี 2554-2568 (Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 หรือ MP3EI) มีหลักการสำคัญ คือ เร่งรัดและขยายการพัฒนาเศรษฐกิจของอินโดนีเซียให้มีขนาดใหญ่ติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลกภายในปี 2568 และตั้งเป้าให้ประชากรมีรายได้ต่อหัวประมาณ 14,250-15,000 ดอลลาร์สหรัฐ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product-GDP) มีมูลค่า 4.0-4.5 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และอัตราเงินเฟ้อลดลงเหลือ 3% ภายในปี 2568

นอกจากนี้ อินโดนีเซียมีแผนพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ ได้แก่ เหล็ก อาหาร และเครื่องดื่ม สิ่งทอ อุปกรณ์การขนส่ง พาณิชยกรรม นิกเกิล ทองแดง บอกไซต์ ปาล์มน้ำมัน ยางพารา สินค้าเกษตร ท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศ ถ่านหิน น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ปศุสัตว์ ป่าไม้ โกโก้ ประมง และอูธรูทไธพอร์ และจะพัฒนาเขตเศรษฐกิจที่มีศักยภาพ 6 เขตเศรษฐกิจ คือ 1) เขตเศรษฐกิจสุมาตรา จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปทรัพยากรธรรมชาติ และเป็นแหล่งสำรองพลังงานของชาติ 2) เขตเศรษฐกิจชวา จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางขับเคลื่อนอุตสาหกรรมและการบริการของประเทศ 3) เขตเศรษฐกิจกาลิมันตัน จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปด้านเหมืองแร่ และเป็นแหล่งพลังงานของประเทศ 4) เขตเศรษฐกิจสุลาเวสี จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปด้านการเกษตรของประเทศ 5) เขตเศรษฐกิจบาห์ลี-นูซาเต็งการา จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวและผลิตอาหารของประเทศ และ 6) เขตเศรษฐกิจปาปัว-หมู่เกาะโมลุกกะ จะพัฒนาเป็นศูนย์กลาง

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : รูเปียะฮ์ (Rupiah-IDR)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 14,149.50 รูเปียะฮ์ต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 464.40 รูเปียะฮ์ต่อ 1 บาท (ต.ค. 2562)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) : 1.042 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2561)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 5.17% (ปี 2561) รัฐบาลคาดการณ์ว่า ปี 2562 จะอยู่ที่ 5.2-5.3%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 3,932 ดอลลาร์สหรัฐ ปี 2561 เพิ่มจาก 3,877 ดอลลาร์สหรัฐเมื่อปี 2560

แรงงาน : 133.9 ล้านคน (ปี 2561)

อัตราการว่างงาน : ร้อยละ 5.1 ลดจากร้อยละ 5.5 เมื่อปี 2561

อัตราเงินเฟ้อ : ร้อยละ 3.39 (ต.ค. 2562)

ผลผลิตทางการเกษตร : ยางพารา น้ำมันปาล์ม กาแฟ โกโก้ เครื่องเทศ

ผลผลิตอุตสาหกรรม : รถยนต์ รถจักรยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ปีโตรเคมี เครื่องจักร สิ่งทอ
 ดุลการค้าระหว่างประเทศ : ขาดดุลประมาณ 8,570 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2561) ห่วง 6 เดือนแรกของปี 2562
 ขาดดุล 4,300 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
 มูลค่าการส่งออก : 180,012.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2561) ห่วง 6 เดือนแรกของปี 2562 ส่งออกมูลค่า
 80,324 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
 สินค้าส่งออก : ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันปาล์ม แร่ธาตุ
 คู่ค้าส่งออกที่สำคัญ : ญี่ปุ่น จีน สิงคโปร์ สหรัฐฯ อินเดีย ไทย
 สินค้านำเข้า : น้ำมันสำเร็จรูป น้ำมันดิบ เครื่องคอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ อุปกรณ์สำหรับโทรศัพท์มือถือ
 แผงวงจรไฟฟ้า
 คู่ค้านำเข้าที่สำคัญ : จีน ญี่ปุ่น สหภาพยุโรป ไทย มาเลเซีย สหรัฐฯ
 คู่ค้าสำคัญ : จีน สหรัฐฯ สหภาพยุโรป อินเดีย สิงคโปร์
 ทรัพยากรธรรมชาติ : ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ น้ำมัน ทอง ทองแดง สังกะสี นิกเกิล ป่าไม้

การทหาร : กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย (Tentara Nasional Indonesia-TNI) ได้รับการจัดจาก Global firepower ให้เป็นกองทัพที่มีแสนยานุภาพอันดับ 1 ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อินโดนีเซียมีแผนพัฒนาปรับปรุงกองทัพให้ทันสมัย คงกำลังพลเท่าที่จำเป็น และสัดส่วนงบประมาณทางทหารไม่ให้ต่ำกว่า 1.5% ของ GDP แต่ยังไม่สามารถทำได้ โดยงบประมาณการป้องกันประเทศปี 2562 อยู่ที่ 8,900 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็น 0.8 % ของ GDP และ 5% ของงบประมาณภาครัฐ กำลังพลรวม 802,000 นาย ทบ. 306,000 นาย ทร. 74,000 นาย ทอ. 35,000 นาย ตร. 387,000 นาย

อินโดนีเซียมีเป้าหมายจะเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกอาวุธภายในปี 2565 และควบคุมการลงทุนจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศไว้ที่ 49% ขณะเดียวกัน กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซียมีนโยบายเน้น การจัดหายุทโธปกรณ์โดยไม่พึ่งพาประเทศใดประเทศหนึ่ง โดยนำเข้าระบบอาวุธที่ทันสมัย ได้แก่ เรือดำน้ำ เครื่องบินลำเลียง เครื่องบินลาดตระเวน เครื่องบินขับไล่ ขีปนาวุธต่อต้านเรือรบ และระบบเรดาร์ตรวจชายฝั่ง และกระจายสัดส่วนการซื้ออาวุธจากหลากหลายประเทศ ได้แก่ สหรัฐฯ รัสเซีย ฝรั่งเศส เยอรมนี และจีน เพื่อนำมาศึกษาและพัฒนาาระบบอาวุธ ซึ่งอินโดนีเซียมีรัฐวิสาหกิจที่ผลิตอาวุธและอุตสาหกรรมทางทหาร ได้แก่ PT Pindad, PT Dirgantara Indonesia, PT Dahana, PT LEN Industri, PT PAL Indonesia, PT Inti และ PT Krakatua Steel

ยุทโธปกรณ์สำคัญ : รถถัง 315 คัน รถรบทหารราบ 64 คัน ยานลำเลียงหุ้มเกราะ 584 คัน ปืนใหญ่อัตโนมัติ 141 กระบอก ปืนใหญ่ลากจูง 356 กระบอก ปืน ค. 875 กระบอก ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลัง 135 กระบอก ปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน 415 กระบอก ขีปนาวุธจากพื้นสู่อากาศ 93 ชุดยิง เรือดำน้ำชั้น Cakra 2 ลำ ชั้น Nagapasa 3 ลำ เรือฟรีเกต 8 ลำ เรือคอร์เวต 24 ลำ เรือตรวจการณ์ 56 ลำ เรือยกพลขึ้นบก 30 ลำ เครื่องบินขับไล่ 41 เครื่อง เครื่องบินโจมตี 65 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง 62 เครื่อง เครื่องบินลาดตระเวน 4 เครื่อง เครื่องบินฝึก 104 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ 192 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี 8 เครื่อง

ปัญหาด้านความมั่นคง : สถานการณ์ความมั่นคงที่อินโดนีเซียห่วงกังวล คือ การก่อการร้ายกลุ่ม Islamic State (IS) ซึ่งเริ่มเคลื่อนไหวในอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 2557 ทำให้มีกลุ่มก่อการร้ายในอินโดนีเซียหลายกลุ่มสวมมิกัดี้และพยายามก่อเหตุรุนแรงในประเทศ เช่น กลุ่ม Jamaah Ansharut Daulat (JAD) ซึ่งก่อเหตุสำคัญโดยใช้ระเบิดฆ่าตัวตายในโบสถ์คริสต์ 3 แห่งในเมืองสุราบายาเมื่อ พ.ศ. 2561 นอกจากนี้ มีชาวอินโดนีเซียที่เดินทาง

ไปร่วมสู้รบกับกลุ่ม IS ในอิรักและซีเรียประมาณ 1,500 คน ในจำนวนนี้เดินทางกลับอินโดนีเซียแล้วประมาณ 600 คน ซึ่งเป็นภัยคุกคามที่สำคัญ เนื่องจากมีประสบการณ์และเครือข่าย

อินโดนีเซียประสบปัญหาการขยายตัวของกลุ่มมุสลิมอนุรักษนิยม ซึ่งนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งภายในกลุ่มมุสลิมด้วยกันเอง เช่น กลุ่มอะห์มะดีเยฮ์ (ไม่ยอมรับว่ามุฮัมมัดเป็นศาสนทูตคนสุดท้าย) มุสลิมชีอะฮ์ และกับชนต่างศาสนา อาทิ ชาวจีนและชาวคริสต์ ความเคลื่อนไหวดังกล่าวจะกระทบต่อความสงบเรียบร้อยในประเทศ และอาจกระทบต่อชาวไทยในอินโดนีเซียหากสถานการณ์ในจังหวัดชายแดนภาคใต้เลวร้าย โดยมีตัวอย่างกรณีความขัดแย้งระหว่างชาวพุทธกับมุสลิมโรฮิงจาในเมียนมา ซึ่งเป็นชนวนสำคัญที่ทำให้กลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงในอินโดนีเซียเกิดความโกรธแค้นและตัดสินใจก่อเหตุลอบวางระเบิด สอท.เมียนมา ณ กรุงจาการ์ตา เมื่อ พ.ค. 2556 และ ก.ย. 2560 นอกจากนี้ กลุ่มมุสลิมอนุรักษนิยมยังมีส่วนทำให้ปัญหาการแพร่ข่าวปลอมในอินโดนีเซียรุนแรงโดยเฉพาะประเด็นทางศาสนา

ปัญหาการแบ่งแยกดินแดน ปัญหาการแบ่งแยกดินแดนที่สำคัญของอินโดนีเซียคงเหลือแต่ความเคลื่อนไหวแบ่งแยก จ.ปาปัว และ จ.ปาปัวตะวันตก ซึ่งขบวนการปาปัวเสรี (Organisasi Papua Merdeka-OPM) เป็นแกนนำ โดยยกประเด็นชาวปาปัวมีเชื้อชาติต่างจากชาวอินโดนีเซียบนเกาะอื่นและนับถือศาสนาคริสต์ ทำให้ต้องการเป็นเอกราชจากอินโดนีเซีย กลุ่ม OPM เน้นการโจมตีที่มุ่งเป้าหมายไปยังเจ้าหน้าที่รัฐ แต่ความเสียหายยังอยู่ในระดับต่ำเนื่องจากไม่มีอาวุธที่ทันสมัย ปัจจุบันกลุ่ม OPM พยายามใช้การยุยงประท้วงเพื่อเรียกร้องความสนใจจากภายนอก อาทิ องค์การสหประชาชาติ ประเทศตะวันตก และประเทศหมู่เกาะแปซิฟิกที่มีเชื้อชาติเดียวกัน โดยใช้ประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของรัฐบาลอินโดนีเซีย

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ : อินโดนีเซียเป็นสมาชิกองค์การระหว่างประเทศที่สำคัญหลายองค์กรและพยายามแสดงบทบาทอย่างแข็งขัน โดยเฉพาะใน UN, ASEAN, G-20 (เป็นเพียงประเทศเดียวในอาเซียนที่เป็นสมาชิก) APEC, ASEM, D-8, OIC, NAM (เป็นหนึ่งในประเทศที่ริเริ่มก่อตั้ง) และ NAASP (ก่อตั้งเมื่อปี 2548 ที่จาการ์ตา) ทั้งนี้ อินโดนีเซียได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกไม่ถาวรของ UNSC วาระปี 2562-2563

การขนส่งและโทรคมนาคม : เครือข่ายถนนระยะทาง 523,974 กม. ทางรถไฟยาว 4,069 กม. ท่าอากาศยาน 673 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ ได้แก่ ซูการ์โน-ฮัตตา จ.บันเต็น จูอันดา จ.ชวาตะวันออก และงูราห์ไรหรือเดนปาซาร์ จ.บาหลี ท่าเรือมี 154 แห่ง เป็นท่าเรือน้ำลึก 137 แห่ง

โทรศัพท์พื้นฐานจำนวน 10.7 ล้านเลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ 385.6 ล้านเลขหมาย เครือข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่มีใช้ ได้แก่ GSM 900/1800, CDMA 2000, 3G CDMA, 3G/WCDMA, 3G 9300, และ 4G LTE WiMAX รหัสอินเทอร์เน็ต .id มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 171 ล้านคน (ปี 2562) 44.16% ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ใช้ผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ อินโดนีเซียมีผู้ใช้สื่อสังคมออนไลน์มากถึง 130 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก สื่อสังคมออนไลน์ที่นิยมใช้ ได้แก่ Youtube Facebook WhatsApp Instagram และ Twitter

การเดินทาง : มีเที่ยวบินของสายการบินการ์ตา ซึ่งเป็นสายการบินแห่งชาติของอินโดนีเซีย มายังท่าอากาศยานสุวรรณภูมิทุกวัน โดยใช้เวลาเดินทาง 3 ชม. 30 นาที และมีเที่ยวบินของสายการบินไทยไปจาการ์ตาและเดนปาซาร์ (เกาะบาหลี) ทุกวัน ใช้เวลาเดินทาง 3 ชม. 35 นาที และ 4 ชม. 25 นาทีตามลำดับ เวลาของจาการ์ตาตรงกับเวลารุงเทพฯ แต่เวลาของ จ.บาหลีและ จ.ปาปัว เร็วกว่ากรุงเทพฯ 1 และ 2 ชม.ตามลำดับ นักท่องเที่ยวไทยเดินทางเข้าอินโดนีเซียโดยไม่ต้องขอวีซ่าการตรวจลงตราหนังสือเดินทาง เว็บไซต์การท่องเที่ยวของอินโดนีเซีย www.indonesia.travel/en

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม :

1) การเมืองภายใน ประธานาธิบดีโจโก วิโดโดจะชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีเหนือคู่แข่งอย่างเด็ดขาดและบริหารประเทศสมัยที่ 2 ซึ่งเป็นสมัยสุดท้าย เสถียรภาพการเมืองภายในของอินโดนีเซียยังคงมีความผันผวน เนื่องจากมีการต่อรองผลประโยชน์ระหว่างพรรคร่วมรัฐบาล ซึ่งอาจทำให้รัฐบาลขาดความคล่องตัวในการขับเคลื่อนนโยบายตามที่คาดหวัง โดยเฉพาะนโยบายที่ต้องใช้เสียงสนับสนุนจากรัฐสภา เช่น การย้ายเมืองหลวงใหม่แทนจาการ์ตา ขณะที่การประสานผลประโยชน์กับฝ่ายการเมืองอาจเสี่ยงทำให้ประชาชนไม่พอใจ โดยมีตัวอย่างจากการผ่านกฎหมายองค์กรต่อต้านคอร์รัปชัน (Corruption Eradication Commission/KPK) ฉบับปรับปรุง เมื่อ ก.ย. 2562 ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาในเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศจัดการประท้วง เพราะเห็นว่าการกฎหมายดังกล่าวเป็นการเอื้อประโยชน์ให้กลุ่มนักการเมือง นอกจากนี้ การเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อ 17 เม.ย. 2562 ยังทำให้เกิดการแบ่งขั้วทางการเมืองอย่างรุนแรง จนเกิดการจลาจลเพื่อคัดค้านผลการเลือกตั้งเมื่อ พ.ค. 2562 รวมทั้งการตั้งรัฐบาลผสมจากหลายพรรค ทำให้เสถียรภาพรัฐบาลอาจเสี่ยงต่อการถูกฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสสร้างความวุ่นวายได้ โดยมีปัจจัยเสริมสำคัญคือ การแพร่กระจายข่าวปลอมในสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้การต่อต้านรัฐบาลอาจรุนแรงเพิ่มขึ้น

2) เศรษฐกิจอินโดนีเซียในปี 2563 เผชิญความท้าทายหลายประการ ได้แก่ ปัญหาการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด และปัญหาการส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์สำคัญ ได้แก่ น้ำมันปาล์มและถ่านหิน โดยอินโดนีเซียเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ที่สุดของโลกและประชาชนประมาณ 20 ล้านคนอยู่ในภาคการผลิต เมื่อปี 2561 อินโดนีเซียส่งออกน้ำมันปาล์มมูลค่าประมาณ 23,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือประมาณ 2.4% ของ GDP แต่กำลังเผชิญปัญหาความต้องการน้ำมันปาล์มในตลาดโลกลดลง และสหภาพยุโรป (European Union-EU) ซึ่งเป็นตลาดส่งออกอันดับ 2 มีแผนยุติการใช้น้ำมันปาล์มในเชื้อเพลิงชีวภาพภายในปี 2573 ด้วยเหตุผลด้านสิ่งแวดล้อม เนื่องจากการปลูกปาล์มน้ำมันเป็นตัวการทำลายป่า ทั้งนี้ อินโดนีเซียพยายามใช้มาตรการต่าง ๆ เช่น งดเก็บภาษีส่งออก ออกกฎบังคับให้มีการใช้น้ำมันดีเซลผสมสารสกัดจากน้ำมันปาล์มร้อยละ 20 (ปี 20) และหาตลาดแห่งใหม่ แต่การที่เศรษฐกิจโลกชะลอตัวจากสงครามการค้าอาจกระทบต่อการส่งออกน้ำมันปาล์ม จนอาจกระทบต่อเศรษฐกิจอินโดนีเซีย

3) สถานการณ์การก่อการร้าย และการแพร่กระจายแนวคิดรุนแรง ภัยจากการก่อการร้ายในอินโดนีเซียยังอยู่ในระดับที่น่าห่วงกังวล โดยอินโดนีเซียมีประชาชนเข้าร่วมกับกลุ่ม IS ในตะวันออกกลางประมาณ 1,500 คน หลังจากการเสียพื้นที่ยึดครองของ IS ในตะวันออกกลาง ทำให้กังวลว่านักรบที่เดินทางกลับมาตุภูมิ (Returnee) รวมถึงสตรีที่เข้าร่วม IS อาจก่อเหตุโจมตีในประเทศ หรือนำแนวคิดการก่อการร้ายมาปลุกกระดมในอินโดนีเซีย นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยเสริมจากการเผยแพร่แนวคิดก่อการร้าย ซึ่งยังคงแพร่กระจายในสื่อสังคมออนไลน์ที่เข้าถึงกลุ่มประชากรเสี่ยงได้ง่าย และสัญญาณการฟื้นตัวของกลุ่ม Jamaah Islamiyah (JI) กลุ่มก่อการร้ายที่ก่อเหตุระเบิดบนเกาะบาหลี เมื่อปี 2545 หลังจากถูกรัฐบาลปราบปรามอย่างหนักจนไม่มีความเคลื่อนไหวตั้งแต่ปี 2555 นอกจากนี้ อินโดนีเซียยังมีปัญหาเรื่องผู้คุมขังผู้ต้องหาการก่อการร้าย และการป้องกันการเผยแพร่แนวคิดรุนแรงในเรือนจำที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งทำให้ผู้ต้องหาการก่อการร้ายมีแนวโน้มกลับมาก่อเหตุอีก

4) การแบ่งแยกดินแดนในภูมิภาคปาปัว หลังการประท้วงและการจลาจลในภูมิภาคปาปัวเมื่อ ส.ค.-ก.ย. 2562 ความเคลื่อนไหวในการแย่งแยกดินแดนในภูมิภาคปาปัวของอินโดนีเซียมีแนวโน้มเข้มข้นขึ้น โดยเปลี่ยนรูปแบบความเคลื่อนไหวจากการใช้กำลังโจมตีเจ้าหน้าที่ เป็นการใช้มวลชนเคลื่อนไหวเพื่อกดดันรัฐบาลอินโดนีเซีย และเรียกร้องความสนใจจากต่างชาติ โดยเฉพาะสื่อมวลชนและองค์กรระหว่างประเทศ ซึ่งส่งผลในวงกว้างมากกว่า ทั้งนี้ การปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ความมั่นคงอินโดนีเซียต่อชาวปาปัวอย่างไม่เป็นธรรม และละเมิดสิทธิมนุษยชนน่าจะเป็นเงื่อนไขสำคัญในการเคลื่อนไหวแบ่งแยกดินแดนในภูมิภาคปาปัวต่อไป

ความสัมพันธ์ไทย-อินโดนีเซีย : ไทยและอินโดนีเซียมีความสัมพันธ์ที่ดีมานานตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ส่วนการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตมีขึ้นเมื่อ 7 มี.ค. 2493 โดยมีความร่วมมือที่ดีต่อกันทุกด้าน อินโดนีเซียแสดงท่าทีต้องการช่วยไทยแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ขณะที่ไทยต้องการเรียนรู้ประสบการณ์การจัดการปัญหาขบวนการแบ่งแยกดินแดน และความร่วมมือต่อต้านการก่อการร้ายจากอินโดนีเซีย ตลอดจนต้องการให้อินโดนีเซียช่วยสร้างความเข้าใจกับโลกมุสลิมเกี่ยวกับปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ นอกจากนี้ อินโดนีเซียในฐานะประธานอาเซียนเมื่อปี 2554 ยังมีบทบาทช่วยแก้ไขปัญหาพิพาทเขตแดนไทย-กัมพูชาบริเวณปราสาทพระวิหาร

ความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจไทย-อินโดนีเซียได้รับการส่งเสริมภายใต้กรอบของอาเซียนและภายใต้กรอบ IMT-GT มีการทำความตกลง ความร่วมมือ สนธิสัญญา และบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding-MoU) ด้านต่าง ๆ มากกว่า 14 ฉบับ ทั้งนี้ ปี 2561 อินโดนีเซียเป็นคู่ค้าใหญ่เป็นอันดับ 4 ของไทยในอาเซียน และเป็นอันดับ 7 ของไทยในตลาดโลก ตั้งแต่ปี 2549 อินโดนีเซียเสียดุลการค้าไทยมาโดยตลอด เมื่อปี 2561 ไทยมีมูลค่าการค้ากับอินโดนีเซีย 18,201.56 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยได้เปรียบดุลการค้าอินโดนีเซีย 2,295.16 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าที่ไทยส่งออกไปอินโดนีเซีย 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ 2) น้ำตาลทราย 3) เม็ดพลาสติก 4) เคมีภัณฑ์ และ 5) เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล สินค้าที่นำเข้าจากอินโดนีเซีย 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) ถ่านหิน 2) น้ำมันดิบ 3) ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์ 4) เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ และ 5) เคมีภัณฑ์

ด้านการลงทุน ปี 2561 ไทยลงทุนในอินโดนีเซียเป็นอันดับ 11 และอันดับที่ 3 ในประเทศสมาชิกอาเซียน (รองจากสิงคโปร์ และมาเลเซีย) โดยมีโครงการลงทุน 187 โครงการ มูลค่าการลงทุน 396.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะที่อินโดนีเซียลงทุนในไทยเป็นอันดับ 9 และอันดับที่ 3 ในประเทศสมาชิกอาเซียน (รองจากสิงคโปร์และมาเลเซีย) โดยมีมูลค่าการลงทุน 487 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ข้อตกลงสำคัญ : สนธิสัญญาทางไมตรี (3 มี.ค. 2497) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตไหล่ทวีปในตอนเหนือของช่องแคบมะละกาและในทะเลอันดามัน (17 ธ.ค. 2514) สนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน (9 มิ.ย. 2519) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการศาล (8 มี.ค. 2521) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (25 มี.ค. 2524) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านป่าไม้ (27 พ.ค. 2527) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านถ่านหิน (12 ม.ค. 2533) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์การวิจัย และเทคโนโลยี (20 พ.ค. 2533) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ และมีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วม (18 ม.ค. 2535) ความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน (17 ก.พ. 2541) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว (23 พ.ค. 2546) ความตกลงด้านวัฒนธรรม (17 ม.ค. 2545) บันทึกความเข้าใจเพื่อการจัดตั้งสภาธุรกิจไทย-อินโดนีเซีย (27 พ.ค. 2546) ความตกลงว่าด้วยการบริการทางอากาศ (8 มี.ค. 2510 และปรับปรุงแก้ไขปี 2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการลงทุน (21 ก.ค. 2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร (16 ธ.ค. 2548) ความตกลงทางการค้า (Trade Agreement) (16 พ.ย. 2554) ข้อตกลงว่าด้วยการแก้ไขบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการซื้อขายข้าวระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลอินโดนีเซีย (16 พ.ย. 2554) ข้อตกลงการจัดทำบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านประมง (ต.ค. 2556)

ไทยและอินโดนีเซียได้จัดการประชุมคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทวิภาคี (Joint Commission-JC) ไทย-อินโดนีเซีย ครั้งที่ 9 ณ ยอกยาการ์ตา อินโดนีเซีย ระหว่าง 5-7 ก.ค. 2561 เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ทวิภาคีรอบด้าน ได้แก่ ด้านการเมืองและความมั่นคง ด้านกฎหมายและกงสุล ด้านเศรษฐกิจ การค้า

การลงทุน และการท่องเที่ยว ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านเอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางการทูต และความร่วมมือระดับภูมิภาคและพหุภาคี การประชุม JC ครั้งต่อไปไทยเป็นเจ้าภาพ

นอกจากนี้ ไทยและอินโดนีเซียยังมีความสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรมที่ใกล้ชิด มีการจัดทำความตกลงด้านสังคมและวัฒนธรรม และมีการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือทางวัฒนธรรมระหว่างกันอย่างเป็นทางการและสม่ำเสมอ ที่สำคัญ อาทิ การอัญเชิญผ้าพระกฐินพระราชทานไปทอดถวายยังวัดไทยในอินโดนีเซีย และการสถาปนาความสัมพันธ์บ้านพี่เมืองน้องระหว่างกัน

ประวัติผู้นำ :

นายโจโก วิโดโด
(Joko Widodo)

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีอินโดนีเซีย (เข้ารับตำแหน่งสมัยที่ 2 เมื่อ 20 ต.ค. 2562)
เกิด	21 มิ.ย. 2504 (อายุ 59 ปี/ปี 2563) ที่สุราการ์ตา จ.ชวากลาง
สถานภาพ	สมรสกับนางอิเรเยนา วิโดโด มีบุตร 3 คน
ศาสนา	อิสลาม
การศึกษา	<ul style="list-style-type: none"> - ประถมศึกษาที่ Sekolah Dasar Negeri เขต Sumber Surakarta เมืองสุราการ์ตา - มัธยมศึกษาตอนต้นที่ Sekolah Menengah Pertama Negeri-SMPN) และมัธยมศึกษาตอนปลายที่ Sekolah Menengah Atas Negeri-SMAN) สุราการ์ตา - ปริญญาตรีสาขาวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย Gadjah Mada ยอกยาการ์ตา
ประวัติการทำงาน	
ปี 2528-2531	- พนักงานบริษัททำไม้ ใน จ.อาเจะฮ์
ปี 2531-2548	- ธุรกิจส่งออกเฟอร์นิเจอร์ไม้ของตนเองในสุราการ์ตา
ตำแหน่งทางการเมือง	
ปี 2548-2555	- นายกเทศมนตรีสุราการ์ตา
ปี 2555-2557	- ผู้ว่าการจากราร์ตา
20 ต.ค. 2557	- ประธานาธิบดีสมัยแรก (คนที่ 7 ของอินโดนีเซีย)
20 ต.ค. 2562	- ประธานาธิบดีสมัยที่ 2

คณะรัฐมนตรีอินโดนีเซีย

ประธานาธิบดี	Joko Widodo
รองประธานาธิบดี	Jusuf Kalla
รมว.ประสานงานด้านกิจการทางทะเล	Luhut Binsar Panjaitan
รมว.ประสานงานด้านการเมือง กฎหมาย และความมั่นคง	Wiranto
รมว.ประสานงานด้านเศรษฐกิจ	Darmin Nasution
รมว.ประสานงานด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และวัฒนธรรม	Puan Maharani
รมว.กระทรวงการวางแผนพัฒนาชาติ	Bambang Brodjonegoro
รมว.กระทรวงคมนาคม	Budi Karya Sumadi
รมว.กระทรวงกิจการทะเลและประมง	Susi Pudjiastuti
รมว.กระทรวงพลังงานและทรัพยากรแร่ธาตุ	Ignasius Jonan
รมว.กระทรวงข่าวสารและการสื่อสาร	Rudiantara
รมว.กระทรวงการปฏิรูปการบริหารและระบบราชการ	Asman Abnur
รมว.กระทรวงการคลัง	Sri Mulyani Indrawati
รมว.กระทรวงรัฐวิสาหกิจ	Rini Soemamo
รมว.กระทรวงสหกรณ์และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	Anak Agung Puspayoga
รมว.กระทรวงการท่องเที่ยว	Arief Yahya
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Tjahjo Kumolo
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Retno Marsudi
รมว.กระทรวงกลาโหม	Ryamizard Ryacudu
รมว.กระทรวงยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน	Yasonna Hamonangan Laldy
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรม	Airlangga Hartarto
รมว.กระทรวงพาณิชย์	Enggartiaso Lukita
รมว.กระทรวงเกษตร	Andi Amran Sulaiman
รมว.กระทรวงแรงงาน	Muhammad Hanif Dhakiri
รมว.กระทรวงโยธาธิการและการเคหะ	Basuki Hadimuljono
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อมและป่าไม้	Siti Nurbaya
รมว.กระทรวงการวางแผนที่ดิน	Sofyan Djalil
รมว.กระทรวงกิจการศาสนา	Lukman Hakim Saifuddin
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Nila Djuwita Ansfasa Moeloek
รมว.กระทรวงกิจการสังคม	Agus Gumiwang Kartasasmita
รมว.กระทรวงส่งเสริมสตรีและคุ้มครองเด็ก	Yohana Susana Yembise
รมว.กระทรวงวัฒนธรรมและศิลปวิทยาการ	Muhadjir Effendy
รมว.กระทรวงการวิจัยและเทคโนโลยีและการศึกษาขั้นสูง	Muhammad Nasir
รมว.กระทรวงกิจการเยาวชนและการกีฬา	Imam Nahrawi
รมว.กระทรวงการเร่งรัดพัฒนาพื้นที่ล้าหลังและการย้ายถิ่นฐาน	Eko Putro Sandjojo
เลขาธิการแห่งรัฐ	Pratikno
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี	Pramono Anung